

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

**ZHEJIANG WENZHOU PACKAGING IMP & EXP.
CORP.**

No 8, Liming West Road
Wenzhou, Čínská Lidová Republika

zastoupen

JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph. D., advokátem
se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2016, č. j. 2016/16/5100-41458-710158,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce je zahraniční právnická osoba založená podle práva Čínské lidové republiky, kde má také sídlo. Zabývá se podnikáním mj. v oblasti zajištění výroby a distribuce zboží (např. obuvi) z Čínské lidové republiky do Evropy.
2. Při výkonu podnikatelské činnosti žalobce došlo ze strany Finančního úřadu pro Karlovarský kraj v rámci dožádání pro Finanční úřad pro Prahu 3 (dále jen „**provstupňový orgán**“ či „**správce daně**“) k zajištění kontejneru s dámskou obuví, o níž žalobce tvrdí, že náleží jemu. Kontejner byl správcem daně zabaven v rámci daňové exekuce vedené vůči daňovému subjektu SHEN XIAN s.r.o., IČO: 24195537, se sídlem Roháčova 188/37, 130 00 Praha 3 (dále jen „**daňový subjekt**“). Žalobce uplatnil ve smyslu § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, neboť tvrdí, že mu k zabavenému zboží (kontejneru obuvi) svědčí vlastnické právo. Daňové orgány obou stupňů nicméně žalobci nevyhověly, neboť se mu dle jejich názoru nepovedlo prokázat tvrzené vlastnictví zabaveného zboží.

II. Řízení před správními orgány a obsah správního spisu

3. Ze spisového materiálu postoupeného žalovaným a správcem daně vyplývají následující rozhodné skutečnosti.
4. Ve věci daňového subjektu vydal správce daně exekuční příkazy na prodej movitých věcí, č. j. 4422740/13/2003-25200-108441, č. j. 4422826/13/2003-25200-8108441 a č. j. 4422847/13/2003-25200-108441, všechny ze dne 5. 8. 2013 (dále jen „**exekuční příkazy na prodej movitých věcí**“).
5. Dne 8. 8. 2013 provedl správce daně místní šetření za účelem zjištění informací souvisejících s přepravou zboží ze zahraničí do České republiky. Průběh místního šetření byl zaznamenán do protokolu, č. j. 678398/13/2401-25200-400844. Tímto protokolem provedl správce daně soupis věcí v daňové exekuci nařízené vydáním shora uvedených exekučních příkazů na prodej movitých věcí. Správce daně konkrétně pojal do soupisu dámskou obuv pokrývající kotník v množství 9180 párů (765 kartonů).
6. Dne 2. 12. 2013 byl správci daně doručen návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, který byl zaevidován pod č. j. 5958452/13. Návrh byl podán žalobcem prostřednictvím zmocněnce Mgr. Jany Čechové Náplavové, když plná moc byla doručena rovněž dne a zaevidována pod č. j. 5958242/13.
7. Rozhodnutím, č. j. 858551/14/2003-25200-108441, ze dne 10. 2. 2014 byl zástupce žalobce předvolán k jednání u správce daně na den 12. 2. 2014.

8. Dne 12. 2. 2014 při ústním jednání byla předmětná plná moc v originále předložena a dále byla předložena kupní smlouva žalobce s daňovým subjektem uzavřená v českém jazyce (podepsána ve Wenzhou dne 2. 5. 2013, v Praze dne 20. 5. 2013 - dále jen „**kupní smlouva ze dne 20. 5. 2013**“). Z důvodu nejasností v této kupní smlouvě požadoval správce daně po zástupci žalobce další doklady k prokázání vlastnictví zboží, konkrétně doložení faktur, platebních podmínek, podmínek vrácení zboží apod. Výše uvedené skutečnosti byly zaznamenány do protokolu, č. j. 895075/14/2003-25200-108441.
9. Rozhodnutím, č. j. 875021/14/2003-25200-108441, ze dne 13. 2. 2014 byla předvolána k jednání u správce daně na den 5. 3. 2014 osoba oprávněná jednat za daňový subjekt. Na toto předvolání se nikdo nedostavil.
10. Rozhodnutím, č. j. 1378361/14/2003-25200-108441, ze dne 11. 3. 2014 vyzval správce daně žalobce k poskytnutí informací dle § 57 odst. 1 daňového řádu.
11. Dne 25. 3. 2014 proběhlo u správce daně ústní jednání, při němž byla žalobcem předložena kopie faktury ze dne 20. 6. 2013 vydaná žalobcem pro daňový subjekt v angličtině, originál čestného prohlášení žalobce k obchodní spolupráci s daňovým subjektem ze dne 28. 2. 2014, originál čestného prohlášení daňového subjektu ze dne 17. 1. 2014 a kopie generální plné moci jednatelky daňového subjektu pro zmocněnce XX ze dne 19. 1. 2012. Průběh ústního jednání byl zaznamenán do protokolu, č. j. 1821829/14/2003-25200-108441.
12. Rozhodnutím, č. j. 2228125/14/2003-25200-108441, ze dne 9. 4. 2014 vyzval správce daně žalobce dle § 57 odst. 1 daňového řádu ke sdělení údajů specifikovaných v této výzvě. Žalobce požádal správce daně o prodloužení lhůty stanovené v této výzvě podáním doručeným správci daně dne 29. 4. 2014 a zaevidovaným pod č. j. 3216522/14. Správce daně citované žádosti vyhověl a prodloužil žalobci lhůtu do 15. 5. 2014, a to rozhodnutím, č. j. 3340134/14/2003-25200-108441, ze dne 7. 5. 2014. Dne 15. 5. 2014 byla správci daně doručena žalobcova odpověď na shora citovanou výzvu, která byla zaevidovaná pod č. j. 3518708/14.
13. V rámci vlastní vyhledávací činnosti správce daně zajistil následující důkazní prostředky.
14. Rozhodnutím, č. j. 6019187/13/2003-25200-108441, ze dne 12. 12. 2013 vyzval správce daně obchodní společnost CZECH INTERNATIONAL, a.s., IČO: 26870142 (dále jen „**CZECH INTERNATIONAL**“), k doložení v této výzvě specifikovaných dokladů. Odpověď byla správci daně doručena dne 20. 12. 2013 a zaevidovaná pod č. j. 6130771/13.
15. Rozhodnutím, č. j. 6141127/13/2003-25200-108441, ze dne 23. 1. 2014 vyzval správce daně obchodní společnost VEMOS, spol. s r. o., IČO: 00869147 (dále jen „**VEMOS**“), k doložení v této výzvě specifikovaných dokladů. Odpověď byla správci daně doručena dne 29. 1. 2014 a zaevidovaná pod č. j. 637840/14.
16. Rozhodnutím, č. j. 807525/14/2003-25200-108441, ze dne 11. 2. 2014 vyzval správce daně Celní úřad pro Karlovarský kraj k doložení v této výzvě specifikovaných dokladů. Odpověď byla správci daně doručena dne 19. 2. 2014 a zaevidovaná pod č. j. 1084115/14.
17. Dne 29. 4. 2014 byla Celnímu úřadu pro Karlovarský kraj zaslána další výzva k poskytnutí informací správci daně, č. j. 2930788/14/2003-25200-108441. Požadované doklady doložil Celní úřad pro Karlovarský kraj dne 13. 5. 2014, když odpověď byla pro svoji rozsáhlost zaslána dvěma datovými zprávami zaevidovanými pod č. j. 3468078/14 a č. j. 3467914/14.

18. Rozhodnutími ze dne 12. 3. 2014, č. j. 1436626/14/2003-25200-108441, ze dne 30. 5. 2014, č. j. 3786827/14/2003-25200-108441, a ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4071552/14/2003-25200-108441, vyzval správce daně XX (autodopravce) ke sdělení v těchto výzvách specifikovaných údajů. Odpovědi byly správci daně doručeny dne 9. 6. 2014 (zaevidovaná pod č. j. 3933819/14) a dne 9. 7. 2014 (zaevidovaná pod č. j. 4545911/14).
19. Správce daně žalobcův návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce zamítl, a to rozhodnutím, č. j. 3935868/14/2003-25200-108441, ze dne 15. 8. 2014. V souladu se zákonem žalobce podal prostřednictvím zmocněnce dne 4. 9. 2014 odvolání, které bylo správcem daně zaevidováno pod č. j. 5447220/14.
20. Správce daně v uvedeném rozhodnutí uvedl, že na základě svých zjištění vyhodnotil, že vlastníkem zboží je daňový subjekt, a nikoliv žalobce. Žalobce tedy neprokázal, že by mu svědčilo vlastnické právo k zabavenému zboží a správce daně byl tedy oprávněný provést soupis daného zboží v rámci daňové exekuce.
21. Uvedený závěr učinil správce daně poté, co posoudil návrh žalobce včetně jeho doplnění a předložené doklady a zjistil nesrovnalosti mezi kupní smlouvou ze dne 20. 5. 2013 a čestným prohlášením žalobce. Následně došel k závěru, že výhrada vlastnického práva uvedená v kupní smlouvě ze dne 20. 5. 2013 má za cíl znemožnit zabavení a následný prodej zboží v rámci daňové exekuce. Ze zjištěných podkladů správce daně dále učinil závěr, že na stejné zboží byla uzavřena také smlouva v anglickém jazyce ze dne 20. 6. 2013, kterou žalobce nicméně označuje jako fakturu k danému zboží. Na této smlouvě je uvedeno, že je vystavena pouze ve dvou kopiích v anglickém jazyce a vstupuje v platnost podpisem oběma smluvními stranami, což je v rozporu s kupní smlouvou ze dne 20. 5. 2013. Správce daně pak poukazuje na skutečnost, že z čestného prohlášení žalobce vyplývá, že na daňový subjekt přechází odpovědnost za zboží z místa překládky v Hamburku. Rovněž z dovozních dokladů dle správce daně vyplývá, že příjemcem daného zboží je daňový subjekt.
22. Rozhodnutím ze dne 3. 10. 2014, č. j. 5818783/14/2003-25200-108441, vyzval správce daně daňový subjekt, aby se k podanému odvolání vyjádřil, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení citované výzvy, jejíž doručení bylo vykázáno dne 13. 10. 2014. Daňový subjekt na tuto výzvu nereagoval.
23. Žalovaný (dále také jako „**odvolací orgán**“) po prostudování spisu ve věci zaujal odlišný právní názor než správce daně, nicméně návrhu na vyloučení předmětného zboží z daňové exekuce taktéž nevyhověl a prvostupňové rozhodnutí *de facto* potvrdil.
24. Protože byl právní názor odvolacího orgánu odlišný od právního názoru správce daně, seznámil odvolací orgán žalobce s tímto právním názorem výzvou, č. j. 9957/15/5100-41453-710158, ze dne 31. 3. 2015 a zároveň jej vyzval k uplatnění práva vyjádřit se k tomuto odlišnému právnímu názoru a k případnému navržení dalších důkazních prostředků.
25. Žalobce na výše uvedené seznámení reagoval podáním ze dne 15. 4. 2015 zaevidovaným pod č. j. 11944/15. Žalobce kromě vyjádření se k odlišnému právnímu názoru odvolacího orgánu požádal odvolací orgán o prodloužení lhůty k podání vyjádření, a to o 30 dnů. Odvolací orgán žádosti žalobce vyhověl a prodloužil mu lhůtu do 15. 5. 2015 rozhodnutím, č. j. 12400/15/5100-41458-710158, ze dne 22. 4. 2015. Dne 18. 5. 2015 (k

poštovní přepravě předáno 15. 5. 2015) bylo odvolacímu orgánu doručeno žalobcovo vyjádření v rámci prodloužené lhůty, které bylo zaevidováno pod č. j. 15546/15. Přílohou byly kopie kupních smluv v anglickém jazyce a kopie čestného prohlášení v čínském jazyce.

26. Vzhledem k tomu, že se žalobci nepodařilo zajistit všechny doklady, na něž se ve svých vyjádřeních odkazoval, požádal odvolací orgán o další prodloužení lhůty, a to o 10 dnů. Žádosti bylo vyhověno v souladu s § 36 odst. 3 daňového řádu. Žalobce další doklady nedoložil, ani se nijak k věci již nevyjádřil.
27. Odvolací orgán pak o podaném odvolání rozhodnul napadeným rozhodnutím.

III.

Shrnutí žaloby a vyjádření žalovaného

28. Žalobce se žalobou ze dne 16. 3. 2016 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení rozhodnutí správce daně v prvním stupni. V rámci žaloby uvádí v podstatě dva žalobní body – zaprvé tvrdí, že žalovaný nesprávně posoudil skutkový stav, když zejména nesprávně vyhodnotil předložené důkazní prostředky. Jako druhý žalobní bod pak žalobce uvádí, že žalovaný svým postupem (nesprávným hodnocením důkazů) porušil některá ustanovení daňového řádu, a to konkrétně zásady stanovené v § 2 odst. 1, 2 a 3, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu.
29. Žalobce je toho názoru, že závěr odvolacího orgánu o tom, že po vyhodnocení všech důkazních prostředků nebylo vlastnictví žalobce k zabaveným movitým věcem v řízení prokázáno, je nesprávný. Rovněž konstatování odvolacího orgánu o tom, že v předmětném řízení neexistuje jediný nezpochybněný důkaz svědčící ve prospěch žalobce, považuje žalobce za lichý.
30. Prvně se žalobce pozastavuje nad námitkou odvolacího orgánu o tom, že nebylo prokázáno, že sepsaná obuv je právě ta, které se týká kupní smlouva ze dne 20. 5. 2013. Žalobce zdůrazňuje, že on sám z vlastní iniciativy kontaktoval nejprve telefonicky a poté písemně dne 12. 11. 2013 Celní úřad pro Karlovarský kraj a dotazoval se ho na předmětné zboží. Následně komunikoval s tímto celním úřadem a posléze se již obrátil na příslušného správce daně. Všechny uvedené subjekty spolu od začátku hovořily o konkrétním zboží, tj. o dámské obuvi v množství 756 krabic o celkové váze kontejneru 11.093 kg. Rovněž byl jasně označen kontejner TRLU8137147/85077 i dopravce, společnost COSCO CONTAINER LINES CO. LTD., a trasa jakou zboží putovalo. Podle názoru žalobce mezi jmenovanými subjekty původně nebylo pochyb o totožnosti zboží. Tato námitka dle žalobce prvně zaznívá až od odvolacího orgánu, a proto ji žalobce považuje za účelovou. Navíc bylo údajně žalobcem osvětleno, že podrobnější specifikace u takového druhu zboží nebývá prováděna. Uvedené navíc připustil i sám odvolací orgán, který přiznal, že podrobnější specifikace se u spotřebního zboží neprovádí. Časové i místní souvislosti prokazují, že se v případě sepsané obuvi o zboží žalobce dle kupní smlouvy ze dne 20. 5. 2013 v každém případě jednalo.
31. Dále se žalobce ohrazuje proti tvrzení odvolacího orgánu, že výhrada vlastnického práva je pouze účelová. Dle názoru odvolacího orgánu, pakliže byl daňový subjekt oprávněn se zbožím nakládat, nic mu nebránilo jej i rozprodat. K uvedenému se žalobce dle jeho slov rovněž již vyjadřoval, když odvolacímu orgánu osvětlil, že takové jednání by bylo v rozporu s kupní smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a daňovým subjektem. S uvedeným

dle žalobce ostatně odvolací orgán v napadeném rozhodnutí projevil souhlas. Tvzení odvolacího orgánu o tom, že by tak daňový subjekt přeci jen mohl učinit, je dle žalobce jen nepodloženým hledáním argumentace směřující proti žalobci; mezi podnikatelskými subjekty šlo o zavedenou obchodní praxi a tvrzení, že sjednaná výhrada kupního práva je účelovou záležitostí, je tvrzení nepodložené. Žalobce dostatečně podrobně vysvětlil, že výhrada byla sjednaná na základě předchozích problémů s daňovým subjektem spočívající v jeho špatné platební morálce. Konečně námitka odvolacího orgánu, že na platbu žalobci za předmětné zboží mohl daňový subjekt získat prostředky jen prodejem tohoto zboží je dle žaloby absolutně spekulativní. Odvolací orgán tuto námitku nedoložil jediným důkazem, který by toto jeho tvrzení prokazoval. Odvolací orgán stejně jako žalobce neví, z jakých prostředků měl daňový subjekt žalobci zboží uhradit a uvedené ani nikterak nesouvisí s žalobcem a nemůže mu jít k tíži. Mezi stranami nebylo sjednáno, že dluh bude uhrazován z nového zboží žalobce. Je evidentní, že nějaké zboží již bylo daňovému subjektu žalobcem dodáno, měl je na skladě a žalobce jistě nebyl jediným obchodním partnerem daňového subjektu. To znamená, že toto konkrétní zboží by bylo uhrazeno až po úhradě tohoto dluhu. Žalobce nechtěl násilně spolupráci utnout, aby došlo k neuhrazení dluhu. Z tohoto důvodu provedl zajišťovací institut spočívající ve výhradě vlastnického práva.

32. Žalobce dále rozporuje tvrzení odvolacího orgánu, že postrádá ověření, že se česká verze kupní smlouvy ze dne 20. 5. 2013 shoduje s anglickou verzí. Toto se mu nejeví reálným vzhledem ke skutečnosti, že vztahy mezi žalobcem a daňovým subjektem byly narušeny, a tudíž, že by měl žalobce takovou důvěru v český text smlouvy. Žalobce má za to, že dané již také podrobně objasnil, když odvolacímu orgánu sdělil, že pro žalobce byla smlouva vyhotovena i ve verzi čínského textu. To samé platí i pro čestné prohlášení žalobce ze dne 28. 2. 2014. Navíc jak uvádí sám odvolací orgán, ani on nemá pochyb o tom, že by se po obsahové stránce lišila česká verze kupní smlouvy a verze anglická. Námitky správce daně spočívající v jeho pochybnostech o tom, zda žalobce ví, co podepsal, se tak jeví pouze spekulativními. Navíc odvolací orgán rovněž konstatuje, že pravost podpisu v české verzi prohlášení vzal za prokázanou. Rovněž námitka odvolacího orgánu o tom, že se liší data na české a anglické verzi, je neopodstatněná, když je v praxi zcela běžné, že se v anglické verzi dokumentu nejprve uvádí měsíc a teprve poté následuje konkrétní den.
33. Žalobce se dále vyjadřuje k vlastnímu tvrzení uvedenému v čestném prohlášení ze dne 28. 2. 2014, že v období od 18. 4. 2013 do konce srpna 2013 bylo daňovému subjektu odesláno 64 kontejnerů. Žalovaný pravdivost daného tvrzení zpochybňuje, neboť dle celních dokladů poskytnutých Celním úřadem pro Karlovarský kraj jich bylo dodáno pouze 13. Dle žalobce byl tento rozpor opět žalobcem osvětlen, když sdělil, že on sám předpokládá, že skutečně bylo toto množství kontejnerů se zbožím daňovému subjektu dodáno a dostalo se do jeho sféry vlivu, neboť žalobce byl o tomto telefonicky informován a obdržel potvrzení o dodání. Není ovšem již v silách žalobce prověřit, zda všechno zboží doputovalo do České republiky, či nikoliv. Daňový subjekt jej mohl ponechat v Německu či nařídít jeho převoz do jiné země. Žalobce nemá informace o tom, do kterých zemí daňový subjekt, resp. paní Z. L., zboží distribuovala.
34. Žaloba dále brojí proti argumentaci žalovaného ohledně předvolání svědků z Číny, kteří jsou zaměstnanci žalobce. Žalobce uvádí, že rozumí, že z důvodu hospodárnosti nebyli svědci vyslechnuti, ale s námitkou, že by vzhledem k zaměstnaneckému poměru šlo o svědky předpojaté, nemůže souhlasit. Dané prý svědčí o spekulativnosti a předpojatosti

žalovaného a takový přístup ze strany veřejného orgánu je neakceptovatelný. Žalobce uznává, že lze v určité míře předpokládat, že tito svědci by mohli mít snahu vypovídat ve prospěch žalobce, ale na druhou stranu správní orgán, případně orgán odvolací, by měl být natolik kvalifikovaný, aby výslech těchto svědků vedl takovým způsobem, že dojde k relevantnímu vytěžení potřebných informací. Totéž se dle žaloby vztahuje i k hodnocení navrženého výsledku svědka XX (zástupce daňového subjektu na základě plné moci). Pokud se svědek XX nachází v České republice, musí být dohledatelný z Registru obyvatel a nebrání tudíž nic tohoto svědka vyslechnout. Na jeho výsledku žalobce nadále trvá a opět ho jako výslech k provedení důkazu navrhuje.

35. Žalobce dále sdělil, že námitka správce daně, že předložená faktura ze dne 20. 6. 2013 nesplňuje parametry kupní smlouvy a není podepsána oprávněnými osobami, nemění nic na tom, že kupní smlouva byla platně uzavřena, a to ať již v písemné či ústní formě, zboží bylo odesláno a dodáno do České republiky, kde je nyní zadržováno finančním úřadem. Žalobce v průběhu řízení vysvětlil, že se jedná o fakturu (a také dodací list), který vystavují jeho prosti zaměstnanci. Ti tak činí automaticky, u každé objednávky zboží stejně a nevědí o žádných změnách, které si ujednalo vedení žalobce. Řadoví zaměstnanci postupují zcela standardně, není v praxi ani při množství objednávek a vzhledem k pracovnímu zařazení běžných zaměstnanců možné, aby nějakým způsobem zvládli postupovat odlišně a měli přehled o výjimkách v obchodech svého zaměstnavatele. Z tohoto důvodu faktura není podepsána oprávněnými zástupci obou smluvních stran, ale obsahuje pouze razítko obou stran, kterými ji opatřují právě řadoví zaměstnanci.
36. Ze shora uvedeného dle žalobce vyplývá, že správce daně nesprávně posoudil skutkový stav věci, především chybně zhodnotil jednotlivé důkazy s předmětnou věcí související, většina námitek odvolacího orgánu je spekulativního charakteru a neodpovídá požadavkům formální logiky.
37. Jako druhý žalobní bod pak žalobce uvádí, že žalovaný svým postupem (nesprávným hodnocením důkazů) porušil některá ustanovení daňového řádu, a to konkrétně zásady stanovené v § 2 odst. 1, 2 a 3, § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1 a 3 daňového řádu. Toho se měl dopustit zejména shora detailně vyličeným nesprávným hodnocením důkazů a dále když řízení nad běžnou míru protahoval (stejně jako prvostupňový orgán/správce daně), až jej zatížil(i) neadekvátními průtahy.
38. Žalovaný na žalobu reagoval svým vyjádřením, které bylo Městskému soudu doručeno dne 3. 6. 2020. V tomto vyjádření vyslovil nesouhlas s podanou žalobou a navrhnul ji jako nedůvodnou zamítnout.
39. Žalovaný má za to, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odůvodnil svůj právní názor vycházející ze zjištěného skutkového a právního stavu souzené věci. Žalovaný proto odkázal plně na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ve kterém je obsaženo dostatečné zdůvodnění k jednotlivým námitkám žalobce, a to jak po stránce skutkové, tak i právní. Žalovaný tedy pouze znovu zdůraznil pro posouzení věci zásadní skutečnosti a uvedl některé další.
40. Žalovaný trvá na svém závěru, že v rámci daňového řízení nebylo prokázáno, že žalobcem předložená kupní smlouva ze dne 20. 5. 2013 na 765 krabic (9 180 párů) dámské obuvi se vztahuje k dámským botám pojatým do soupisu. Žalovaný nezpochybňuje, že žalobce pro účely návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce sepsaný majetek bezvadně označil identifikací kontejneru, dopravcem apod., jak uvádí v žalobě. Nicméně toto jsou dle něj

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

dvě zcela odlišné věci. Ač žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí skutečně připustil, že se u spotřebního zboží v České republice běžně neprovádí jeho podrobnější specifikace, na druhou stranu zdůraznil (viz str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí), že je běžný odkaz na kupní smlouvu/objednávku v rámci faktury tak, aby bylo tyto možné spolu provázat, což v posuzovaném případě nelze. Z předložených dokladů lze doložit, že faktura ze dne 20. 6. 2013 a doklad o dopravě ze dne 22. 6. 2013 se váží ke shodnému zboží, avšak směrem ke kupní smlouvě toto doložit nelze. Kupní smlouva ze dne 20. 5. 2013 pak nebyla doložena ani v celním řízení, tedy nelze prokázat její vztah k zajištěnému zboží ani tímto způsobem. Dle žalovaného tedy kupní smlouvu se zabaveným zbožím nic nespojuje, tudíž vlastnictví žalobce nemůže být touto kupní smlouvou prokázáno. Dle žalovaného žalobce chybějící provázanost nikterak nedokládá, pouze v žalobě uzavřel, že časové a místní souvislosti prokazují, že se jedná o shodné zboží. S tímto hodnocením nemůže žalovaný souhlasit, když mezi kupní smlouvou a fakturou je časový odstup jednoho měsíce, kdy mohlo být uzavřeno více kupních smluv na stejné množství dámské obuvi.

41. Žalovaný dále argumentuje, že sám žalobce uvádí, že princip spolupráce mezi ním a daňovým subjektem byl takový, že žalobce zboží dodával a daňový subjekt jej prodával. V čestném prohlášení žalobce pak stojí, že daňový subjekt žalobci nezaplatil kupní cenu, jelikož jemu nezaplatil zákazník (str. 7 čestného prohlášení). Nelze tedy říci, že ze strany žalovaného jde v případě možnosti prodeje zboží daňovým subjektem o pouhou spekulaci, když k tomuto v minulosti dle tvrzení žalobce docházelo. Žalovaný nicméně nechtěl spekulovat o tom, zda daňový subjekt zboží skutečně prodá, či nikoliv, ale poukázat na to, že za daných právních a skutkových podmínek bylo sjednání výhrady vlastnického práva účelové. Pokud jde o úhradu kupní ceny, žalovaný uvedl, že ani zde nemůže žalobce tvrdit, že žalovaný pouze spekuluje, když v čestném prohlášení žalobce ze dne 28. 2. 2014 je na str. 7 až 8 uvedeno, že jednatelka daňového subjektu odmítla žalobci úhradu dodaného zboží, jelikož zboží doposud žalobcem dodané nebylo prodáno a leží u daňového subjektu na skladě. Daňový subjekt pak tvrdil, že se určitě situace zlepší, pokud žalobce vyrobí a dodá další zboží dle jím předložených vzorků. Z toho žalovanému jednoznačně plyne, že daňový subjekt hodlal uhradit kupní cenu za zboží až prodejem nově dodaného zboží, které bude lépe prodejné, a to se souhlasem žalobce, který mu toto zboží dodal.
42. Ve vyjádření žalovaný dále uvádí, že skutečně dříve potvrdil, že se text anglické a české verze kupní smlouvy po obsahové stránce neliší, avšak toto vychází ze znalostí žalovaného; ve vztahu k čínskému textu smlouvy (kdyby byl žalobcem dodán) by si toto neodvážil tvrdit. Žalovanému z vyjádření žalobce vyplynulo, že on sám českým jazykem nehovoří, tedy je pro žalovaného s podivem, že žalobce podepsal kupní smlouvy v českém jazyce bez úředního překladu do čínského jazyka, když jejich textu nemohl rozumět (a to i přestože mu bylo „někým“ řečeno, že obsah je stejný jako ve smlouvách v anglickém a čínském jazyce, se kterými měl možnost se seznámit). Žalovaný tedy dovozuje, že v tomto směru nelze označit jeho pochybnosti za spekulativní, když neznalost českého jazyka žalobcem je daným faktem. Skutečnost, že vzal žalovaný pravost podpisu na čestném prohlášení za prokázanou, plyne z konstatování žalovaného, že nezpochybňuje jazyk, ve kterém je čestné prohlášení sepsáno, ale jeho obsah, který se nepodařilo žalobci prokázat. Konkrétní pochybnosti a žalobcem neprokázané skutečnosti plynoucí z obsahu čestného prohlášení popsal žalovaný na str. 7 a 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Jestliže pak žalobce tvrdí, že je běžné, že se v anglických dokumentech píše nejprve měsíc a posléze až den, lze tomuto tvrzení přisvědčit, ačkoliv formátu psaní dat v anglickém jazyce je více. Toto nicméně nebylo podstatou tvrzení žalovaného, když za rozhodující žalovaný považuje, že

ačkoliv byly anglické i české verze kupních smluv podepsány současně, je na první pohled zřejmé, že v případě podpisu žalobce bylo na anglické verzi smluv použito jiné razítko (menší než na českou verzi, a to jak na název žalobce napsaný v latině, tak razítko v obrázkovém písmu) a datum (a při bližším zkoumání i podpis žalobce v obrázkovém písmu) byly napsány jiným písmem a v jiném formátu.

43. Žalovaný se dále vyjádřil k vysvětlení žalobce, proč bylo dle celních dokladů do České republiky dodáno pouze 13 kontejnerů se zbožím. I kdyby žalovaný konstatoval, že tomu tak mohlo být, tedy že veškeré žalobcem dodané zboží daňový subjekt nedovážel do České republiky, nevysvětlilo by to další, v dané části argumentace žalovaného podstatnější nesrozumitelnosti, kdy žalobce zejména nevysvětlil, proč byly kupní smlouvy sepsány až na poslední tři dodávané kontejnery, když údajné problémy ve spolupráci s daňovým subjektem začaly již po desátém dodaném kontejneru. Žalovaný k této námitce na závěr dodává, že ačkoliv žalobce slíbil dodat podklady k přepravě těchto 64 kontejnerů, čímž by potvrdil obsah čestného prohlášení, neučinil tak.
44. Ohledně nepředvolání svědků z Čínské lidové republiky žalovaný sděluje, že byla stěžejním důvodem nehospodárnost, s čímž žalobce souhlasil. Skutečnost, že by se mohlo jednat o předpojaté svědky, připustil i sám žalobce v textu žaloby a učinil tak i v rámci odvolacího řízení. Žalovaný nicméně souhlasí, že bylo takové hodnocení z jeho strany nadbytečné. Pokud jde o výslech XX (zástupce daňového subjektu na základě plné moci), žalovaný dožádal o jeho provedení Finanční úřad pro Středočeský kraj, Územní pracoviště v Kralupech nad Vltavou. XX se na předvolání nedostavil, na označené adrese nebyl nalezen. Žalovaný dodává, že ani zástupce žalobce neměl potřebu se k předvolání dostavit, či se z něj omluvit. Žalovaný k tomu dále uvádí, že není jeho povinností svědka hledat, když primární povinnost identifikovat svědka a uvést jeho kontaktní údaje měl žalobce. Pro úplnost žalovaný uvádí, že vzhledem k tomu, že XX je cizí státní příslušník, není možné jeho pobyt jednoduše dohledat v Centrální evidenci obyvatelstva.
45. Žalovaný dále uvádí, že podstata námítka týkající se faktury ze dne 20. 6. 2013 není žalovanému zřejmá, když žalovaný již v žalobou napadeném rozhodnutí připustil, že tato faktura nenaplnuje parametry kupní smlouvy. Tato skutečnost na závěru ohledně vlastnictví sepsaných věcí ničeho nemění. Argumentace žalobce zařazením jeho zaměstnanců, kteří nejsou schopni postupovat odlišně v případech, kdy si žalobce sjedná v konkrétních případech odchylné podmínky, není dle žalovaného případná a už vůbec neomlouvá případné nedostatky, které se fakturám dostávají. Je věcí žalobce, aby si tyto záležitosti zařídil, a pakliže tak neučiní, nemůže to být k tíži třetích osob.
46. Žalovaný také upozornil na další rozpor, kterého si u faktur dodatečně všiml, a sice že na faktuře ze dne 20. 6. 2013 předložené žalobcem v rámci protokolu o ústním jednání, č. j. 1821829/14/2003-25200-108441, je uvedena jiná jednotková cena a celková cena (1,0927 USD/pár, celkem 10.031 USD), než na faktuře, kterou v rámci součinnosti předložila obchodní společnost CZECH INTERNATIONAL (0,95 USD/pár, celkem 8721 USD). Žalovaný přitom podotýká, že z porovnání ostatních údajů (zejména čísla faktury a smlouvy) je jisté, že se jedná o totožné faktury, na stejné zboží a množství, ale znějící pokaždé na jinou částku. Z výše uvedeného tedy žalovanému plyne další pochybnost o tom, že se faktura ze dne 20. 6. 2013 váže ke kupní smlouvě ze dne 20. 5. 2013 na 9 180 párů bot v hodnotě 10.031 USD.

47. Žalovaný shrnuje, že vlastnictví žalobce ke zboží pojatému do soupisu nebylo prokázáno. Žalovaný tento svůj závěr velmi podrobně vysvětlil v žalobou napadeném rozhodnutí a odmítá, že by se opíral o spekulace, ale vychází z údajů v řízení zjištěných či tvrzených samotným žalobcem. Žalovaný ve všech případech osvětlil, jak ke svému závěru dospěl. Pakliže žalobce tvrdí, že v jeho vyjádřeních je návaznost a kontinuita, pak je tato dána pouze tím, že za stěžejní důkaz v celém řízení považuje žalobce svoje čestné prohlášení, v němž popsal, jak obchodování s daňovým subjektem probíhalo a na základě něhož tvrdí své vlastnické právo. Z průběhu řízení je dle žalovaného nezpochybnitelné, že se žalovaný snažil ověřit tvrzení žalobce vycházející z jeho čestného prohlášení. Toto se ovšem nepodařilo, když s přibývajícimi doklady, které žalovaný shromáždil, přibylo i rozporu oproti žalobcem tvrzenému průběhu spolupráce mezi ním a daňovým subjektem. Tyto žalobce buďto nevysvětlil vůbec, nebo jen částečně, případně argumentoval čínskými zvyky, aby tímto ospravedlnil absenci některých dokladů či nestandardnost v postupu žalobce. Žalovaný má tak zcela za prokázané, že dospěl k racionálnímu a právně správnému závěru. Žalovaný má rovněž za to, že v rámci žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zhodnotil všechny předložené důkazy s tím, že tyto hodnotil každý zvlášť i v jejich vzájemné souvislosti a na základě tohoto hodnocení dospěl k závěru, který je zcela logický a bez známek libovůle.
48. K poslední námitce žalobce, a sice k průtahům v řízení, žalovaný uvádí, že ač k vydání rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce nedošlo v zákonem stanovené lhůtě, nelze vzhledem k prokazatelné aktivitě správce daně, jež má odraz ve správním spise, konstatovat, že k tomuto došlo v důsledku liknavosti či nečinnosti správce daně. V podrobnostech odkazuje žalovaný na své vyjádření k této námitce uvedené na str. 12 až 13 žalobou napadeného rozhodnutí, dále na průběh řízení popsaný na str. 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí a v neposlední řadě na obsah správního spisu. Žalovaný pak řízení rovněž doplňoval, jak vyplývá ze žalobou napadeného rozhodnutí i správního spisu. Sám žalobce pak v rámci řízení několikrát žádal o prodloužení lhůty k předložení některých dokladů, a je tedy zřejmé, že i on má na délce řízení svůj podíl.

IV.

Posouzení žaloby

49. Žaloba byla městskému soudu doručena 22. 3. 2016, a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí žalobci. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
50. Městský soud po přezkoumání správního spisu a podání stran dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Řídil se přitom následujícími úvahami:
51. Projednávaný spor je *de facto* sporem o to, zdali daňové orgány obou stupňů správně vyhodnotily nashromážděné důkazní prostředky a jestli se nedopustily nezákonného postupu vůči žalobci (zejména průtahů v řízení), což je velmi stručně shrnuto také obsahem namítaných žalobních bodů.
52. V rámci svých právních úvah vycházel městský soud zejména z následujících zákonných a jiných ustanovení:

53. Dle § 179 odst. 1 daňového řádu v rozhodném znění platí: „*Po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.*“
54. Dle § 179 odst. 2 daňového řádu v rozhodném znění platí: „*O návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodne správce daně do 30 dnů. Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat.*“
55. V rámci řízení o návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce jsou zpravidla legitimovány osoby, kterým svědčí vlastnické či jiné právo k dané věci, přičemž platí, že jsou povinny unést břemeno tvrzení i břemeno důkazní (LICHNOVSKÝ, O. a kol. *Daňový řád*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 666).
56. Při posouzení věci městský soud vycházel právě z uvedené zásady, že procesní břemena tíží žalobce. Po přezkoumání podání stran a zejména správního spisu dospěl městský soud k závěru, že žalobní námitka ohledně nesprávně posouzeného skutkového stavu není důvodná.
57. Žalobce v průběhu správního řízení předložil správci daně a žalovanému některé listinné důkazy, z nichž dovozuje závěr, že s ohledem na údajně sjednanou výhradu vlastnického práva mezi stranami, mu nepochybně svědčí vlastnické právo k zabavenému zboží. K převodu vlastnického práva totiž mělo dojít až po uhrazení kupní ceny ze strany daňového subjektu, k čemuž dle žalobce nikdy nedošlo. Městský soud po jejich vyhodnocení učinil závěr, že předložené důkazy a tvrzení z nich dovozovaná nepůsobí v jejich souhrnu důvěryhodně a přesvědčivě, ba naopak mezi nimi panuje vzájemná nekoherence, což v konečném důsledku vedlo městský soud k závěru, že se žalobci nepodařilo unést důkazní břemeno.
58. Hlavním důkazem v dané věci je bez pochyb kupní smlouva ze dne 20. 5. 2013, kterou žalobce předložil nejprve v českém a následně i anglickém znění. Článek 4 citované kupní smlouvy upravuje zmíněnou výhradu vlastnického práva. Orgány obou stupňů vyhodnotily takto formulovanou výhradu vlastnického práva jako účelovou. Městský soud nepovažuje případnou účelovost tvrzené výhrady vlastnického práva za stěžejní, neboť, jak bude vysvětleno níže, má pochybnosti o pravosti předložené smlouvy, resp. nemá za to, že by žalobce prokázal obsah eventuálně uzavřené ústní smlouvy.
59. Jak bylo naznačeno, městský soud chová značné pochybnosti o pravosti předložené smlouvy. Jednak se jeví jako krajně nepravděpodobné, že by dva *de facto* česky nehovořící subjekty spolu uzavřely smlouvu v češtině bez jakékoliv známky další verifikace jejího znění. Městský soud souhlasí s žalovaným, že jestliže byly vztahy mezi žalobcem a daňovým subjektem narušeny tak, jak popisuje žalobce ve svém čestném prohlášení ze dne 28. 2. 2014 a jak také přiznává v žalobě, nejví se reálným, že by měl odvolatel takovou důvěru v český text smlouvy, že by jej podepsal bez toho, aniž by si ověřil, že český text smlouvy se obsahově shoduje s textem anglické verze. Taktéž až dodatečně doložené anglické znění smlouvy nepůsobí důvěryhodně. Lze sice konstatovat, že obsahově jde v zásadě o stejnou smlouvu, nicméně jak také poznamenal žalovaný, je velmi zarážející, jaký panuje grafický rozdíl mezi daty a podpisy na znění dvou obsahově totožných smluv,

jež měly být podepsány téměř ve stejnou chvíli. Na dodatečně předloženém anglickém znění smlouvy nelze opomenout jiný formát psaní data než na znění českém. Argument o odlišném formátu na anglických dokumentech rovněž nepůsobí důvěryhodně, když druhý subjekt použil formát stejný jako na českém znění smlouvy, navíc na českém znění smlouvy použil odlišný formát a dále podpisy a razítka na anglické verzi jsou na první pohled jiné.

60. Pochyby o pravosti kupní smlouvy ze dne 20. 5. 2013 podporuje rovněž tvrzení žalobce, že tato kupní smlouva byla uzavřena taktéž v čínském jazyce. Toto tvrzení ale nebyl žalobce schopný dokázat jak v řízení před daňovými orgány, tak v řízení před soudem.
61. Sám žalobce tvrdí, že smlouva byla uzavřena minimálně v ústní formě. I kdyby byla nicméně uzavřena alespoň ústní kupní smlouva k zabavenému zboží, její obsah (včetně výhrady vlastnického práva) nelze nijak spolehlivě doložit (kromě tvrzení daňového subjektu a žalobce). Lze přisvědčit žalovanému, že případným uzavřením ústní smlouvy na sebe bere každý subjekt riziko, že prokázání jejího obsahu je pak značně problematické, což se prokázalo i v tomto případě. Prohlášení obsahu kupní smlouvy do textu čestného prohlášení jedním z účastníků dané smlouvy (v daném případě žalobcem) není dle městského soudu dostatečným důkazním prostředkem.
62. Městský soud taktéž musí přisvědčit žalovanému, že nelze bez pochybností dovodit ani spojitost mezi kupní smlouvou ze dne 20. 5. 2013 a předmětným zbožím. Faktura ze dne 20. 6. 2013 sice souhlasí co do množství a ceny, nicméně žádnou bližší specifikaci neprovádí; to stejné lze konstatovat ohledně dopravních dokladů. Pochybnosti jsou dále podpořeny rozporům v jednotkové ceně uvedené na faktuře ze dne 20. 5. 2013 a faktuře předložené společností CZECH INTERNATIONAL, a.s. Fakt, že žalobce od začátku specifikoval daný kontejner a jeho obsah ve vztahu k příslušným orgánům veřejné moci nemůže na uvedených pochybnostech ničeho změnit, neboť podstatnou je otázka spojení s kupní smlouvou ze dne 20. 5. 2013.
63. Pokud jde o obsah čestného prohlášení, pak žalobce uvádí, že v období od 18. 4. 2013 do konce srpna 2013 bylo daňovému subjektu zasláno 64 kontejnerů se zbožím v celkové hodnotě 671.000 USD. Problémy v jejich obchodních vztazích nastaly již po desátém odeslaném kontejneru, kdy měl daňový subjekt poprvé začít hradit své závazky. Městskému soudu proto přijde zvláštní, proč žalobce zaslal ještě dalších 51 kontejnerů, na něž neměl kupní smlouvy a tyto si pořídil až na poslední tři kontejnery v hodnotě 28.328 USD. Nadto z celních dokladů, které si správce daně vyžádal v rámci své vyhledávací činnosti, vyplývá, že do České republiky bylo dodáno pouze 13 kontejnerů v celkové hodnotě cca 129.000 USD (požadavek správce daně přitom zněl na doložení dokladů obchodních případů, ve kterých vystupuje odvolatel jako odesílatel/vývozce a daňový subjekt jako příjemce, a to od počátku roku 2013 do 29. 4. 2014). Žalobce v žalobě uvádí, že *„on sám předpokládá, že skutečně bylo toto množství kontejnerů se zbožím se zbožím daňovému subjektu dodáno a dostalo se do jeho sféry vlivu, neboť žalobce byl o tomto telefonicky informován a obdržel potvrzení o dodání. Není ovšem již v silách žalobce prověřit, zda všechno zboží doputovalo do České republiky či nikoliv. Daňový subjekt jej mohl ponechat v Německu či nařídít jeho převoz do jiné země. Žalobce nemá informace o tom, do kterých zemí daňový subjekt, resp. paní Z. L., zboží distribuovala“*. Navzdory skutečnosti, že žalobce přislíbil doklady ke všem 64 kontejnerům předložit, již tak neučinil. Popsaný rozpor čestného prohlášení se skutečností oslabuje důvěryhodnost čestného prohlášení jako důkazního prostředku a zároveň podporuje závěr o účelovosti tvrzení o existenci výhrady

vlastnického práva, resp. důkazní hodnotě předložené písemné kupní smlouvy ze dne 20. 5. 2013.

64. Ohledně návrhu žalobce na možnost výsledku zaměstnanců žalobce lze souhlasit s tím, že jejich nepředvoláním nedošlo k nezákonnému postupu žalovaného (či správce daně), neboť náklady na svědečné by v takovém případě dosáhly neúměrné výše ve vztahu k hodnotě zabaveného zboží. Tento závěr ostatně uznal i sám žalobce. Soud však přisvědčil žalobci v tom, že konstatování žalovaného o všeobecně známé loajalitě čínských zaměstnanců ke svým zaměstnavatelům je pouhou spekulací, která byla navíc zcela nadbytečná. Ve vztahu k závěru o (ne)zákonnosti postupu žalovaného to však nemůže ničeho změnit.
65. Ve vztahu k předvolání a návrhu svědka XX (zmocněnec daňového subjektu) městský soud konstatuje, že žalovaný se rovněž nedopustil nezákonného postupu, když vyvinul dostatečné úsilí za účelem zajištění jeho výsledku. Ohledně opakovaného návrhu žaloby na jeho výsledek městský soud uvádí, že s ohledem na shora popsané závěry ohledně tvrzení a důkazů předložených žalobcem neshledal městský soud tento výsledek jako potenciálně přínosný pro své závěry, a proto k němu nepřistoupil. Nadto je povinností žaloby navrhuující výsledek svědka takového svědka řádně identifikovat, což žalobce v žalobě učinil velmi nekonkrétně.
66. Co se týče zmínky žalobce ohledně (ne)podepsání faktury ze dne 20. 6. 2013, není městskému soudu jasné, čeho se jí žalobce domáhá, a proto se jí samostatně nezabýval.
67. Ohledně námitky rozporu napadeného rozhodnutí s některými zásadami daňového řízení městský soud konstatuje, že lze žalobci přisvědčit, že orgány obou stupňů nepostupovaly ve stanovených zákonných lhůtách. Na druhou stranu je také nutné uvést, že uvedené průtahy byly zčásti taktéž zapříčiněny samotným žalobcem. Navíc žalobce netvrdí, jak konkrétně tyto průtahy zasáhly do jeho subjektivních práv či jak konkrétně ho poškodily, a proto nelze tuto námitku vzít jako základ pro eventuální zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost.
68. Ohledně namítaného porušení zásad souvisejících s postupem žalovaného při hodnocení důkazů, městský soud odkazuje na argumenty uvedené shora, z nichž vyplývá, že žalovaný se nedopustil nesprávného hodnocení skutkového stavu.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná, když žalovaný zhodnotil skutkový stav správně a nedopustil se vůči žalobci nezákonného postupu.
70. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje XX

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. června 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu